

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

8.

március 19.

XI. Pius pápa CASTI CONNUBII című enciklikája

**A keresztény házasságról - figyelemmel a család és a társadalom
mai helyzetére, szükségleteire, tévedéseire és bűneire**

I. fejezet – A házasság javai (2. rész)

Szent Ágoston írja a következőket: „ *Mindazok a javak, amelyek miatt a házasság jó, a gyermek, a hűség és a szentség.*” [De bono conjugii]

Az előző szombaton e javak közül a *gyermekről* és a *hűségről* volt szó, most a *harmadikról*, ami az előző kettőt mintegy betetőzi: Arról, hogy a *házasságot Jézus szentségi rangra is emelte.*

Az enciklika a házasság szentségi jellegének két lényeges elemét hangsúlyozza: (1) fölbonthatatlan, (2) kegyelmet közvetít.

1. A házasság fölbonthatatlan. Az Egyház a végsőig kiáll a házasság fölbonthatatlanságáért. Ezért évszázadok óta igen sok kritika éri. Hosszan lehetne beszélni arról, hogy egyházjogilag mikor semmis egy házasság... Ennél sokkal fontosabb az a kérdés, hogy:

Milyen jó dolgok származnak a házasság fölbonthatatlanságából?

Az enciklika - külön fejezetben - a következő javakat említi: (a) tartósság, (b) védelem a hűtlenségre csábító külső és belső ellenségekkel szemben, (c) a belső béke biztosító a különféle csapások, vagy az öregedés gyötrő aggodalmaival szemben; (d) megőrzi a hitvesek méltóságát, (e) jótáll a kölcsönös támogatásért; (f) a lehető legjobb módja a gyermekek védelmének, éveken tartó nevelésüknek.

Ismét jó beszélgetési témához jutottunk családcsoportoknak:

Hogyan valósul meg konkrétumokban is az előző oldalon (a) – (f) pontokba szedett felsorolás a mi házasságunkban? Érdemes összeszedetegetni és kicsit nagyobb becsben tartani a fölbonthatatlan párkapcsolatunknak ezeket a kincseit. Ha egy estét komolyabban rászánunk, mi magunk is be fogjuk látni a saját házasságunkon is Bíró püspök úr igazát: „Nem a házasság van válságban, hanem a társadalom”.

2. A házasság kegyelmet közvetít. Ez akkor fog jól működni, ha

- a házaspár úgy is él, hogy nem gördít ellene akadályokat,
- önmaguk is együttműködnek a kegyelem forrásával,
- gyakorolják a természetfölötti erényeket,
- gondozzák és fejlesztik magukban a kegyelem kapott magvait.

Ellenkező esetben a kegyelmek „földbe ázott talentumok” maradhatnak. Mik azok a kegyelmek, amiket a házas életforma közvetít? Az enciklika itt megint konkrétumokat említ: (a) növeli a megszentelő kegyelmet – más szóval a házaspárok segíthetik egymást az üdvösség felé, (b) megkaphatják a segítő kegyelmet, valahányszor erre szükségük van az állapotbeli kötelességük teljesítésekor, (c) végül pedig számtalan ajándékot is nyernek egymás szeretetéből, természetes és természetfölötti erőket kapnak, stb.

Gondoljuk végig! Az igazi erejét akkor élhetjük meg ezeknek a kegyelmeknek, ha nem egymástól elszigetelten fordulunk Isten felé, hanem együtt, közösen, a kettőnk mindennapi kapcsolatát nyitjuk meg Isten előtt. Együtt beszéljük meg, hogy hogyan éljünk Isten jelenlétében, együtt imádkozunk, együtt böjtölünk, és együtt képezük magunkat.

Annyi házaspárral találkoztunk már, akik közösen járnak templomba, közösen nevelik a gyermekeiket, - még imádkozni is közösen tanítgatják őket, de kettesben már nem tudnak együtt imádkozni. Azt gondolják, hogy az Istennel való kapcsolat annyira belső magánügy, hogy ide nem engedik be a párjukat.

Milyen jó lenne, ha a Család évében közösen is jobban meg tudnánk nyitni magunkat a házasság kegyelmet közvetítő erejének!